

®

IJspret?

De herfst en de lente zijn mijn favoriete seizoenen. Maar dat is niet altijd zo geweest. Vroeger was ik namelijk echt een winterkind. Hele dagen buiten, waarbij alleen het gebrek aan licht uiteindelijk reden was om naar binnen te gaan. Sleetje rijden, sneeuwballen gooien, schaatsen, chocomelk met slagroom en heerlijke bakkies snert. Het hoorde er allemaal bij. Zo ook onze overburen, de familie Dijkstra, mijn tweede thuis. Het waren de Dijkstra's die me op m'n derde hebben leren schaatsen en die me met de paplepel meegegeven hebben om te genieten van de schaatswedstrijden op de televisie. Ook vandaag de dag nog kan ik hele weekenden vullen met de schaatssport op de buis.

Maar schaatsen deed ik dus graag en veel. Tót dat ene moment. Het was op de middelbare school toen we met de gymles op een bevroren plas in de buurt moesten gaan schaatsen. Iets wat 'moet' stuit doorgaans op protest, dus je kunt je het geklaag van ons pubers vast wel voorstellen. Die twee gymuurtjes op het ijs kan ik me dan ook niet meer herinneren. Wél het beeld van een natte gymleraar: meneer Tessel was door het ijs gezakt!

Jaren later op de HES in Amsterdam, moest ik wederom een gymles op het ijs doorbrengen. We zouden even buiten de stad een tocht op natuurijs maken en ik merkte aan mezelf dat ik 'm toch wel kneep. Want was het ijs wel betrouwbaar...? Vanaf de bushalte was het nog een flink stuk lopen naar het café waar verzameld moest worden, wat een van de jongens uit ons groepje op het geniale idee bracht om de route af te snijden. In plaats van óm de plas die voor ons lag, zouden we er gewoon overheen lopen; er lag immers toch ijs op. Dus daar liepen wij meiden trouw achter de drie jongens aan. En die drie

jongens, werden er al snel twee, want die ene die dit fantastische idee had gehad – Philip – zakte daar, vlak voor onze neus, door het ijs! Ik herinner me dat ik als versteend stond en geen stap meer durfde te verzetten. Niet vooruit, niet achteruit en ook niet opzij.

Philip stond gelukkig al snel weer op het ijs, maar als je bedenkt dat we ons midden op die plas bevonden, snap je ook wel dat we niet anders konden dan óf doorlopen óf teruggaan. We deden het eerste, maar bij het café aangekomen maakte mevrouw Hong hier, na zich gemeld te hebben, per direct rechtsomkeert. Mét een omweg. Schaatsen en lopen op natuurijs heb ik sindsdien jarenlang vermeden. De schrik zat erin.

Mijn liefde voor ijs is overigens altijd gebleven. Er gaat geen dag voorbij dat ik het zonder doe. Of het nu waterijs, schepijs of 'yoghurtijs op een stokje' van voormalig schaatskampioen Erben Wennemars is. IJs is het helemaal voor mij. En ja, ik kijk enorm uit naar de komende Olympische Winterspelen!

Marjori Hong Hoofdredacteur/tekstschrijver

Naast de vele onderwerpen die onder de noemer 'gezonde levensstijl' te plaatsen zijn, schrijft Marjori ook graag over alledaagse zaken. Die gewone momentjes uit het dagelijks leven die we allemaal wel kennen.

www.alledaagsezaken.nl

Reageren? Mail naar
marjori@vitaminstore.nl

Column